

РЕШЕНИЕ

№ 2353

гр. София, 02.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 17.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11331** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.70,ал.2,вр. с чл.68 ЗУБ.

Образувано е по жалба на Н. М. Д. гражданин на И. срещу Решение№620/18.11.2011 година на ЗАМЕСТНИК-Председател на ДАБ.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се,че административният орган не е обсъдил бежанската история, решението е постановено при липса на задълбочен анализ на доказателствата и ситуацията в страната на произход на оспорващия. Иска се отмяна на решението и връщане на административната преписка на органа,издал решението за ново произнасяне и предоставен статут на бежанец.

В съдебно заседание,оспорващият- Н. М. Д., редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК се явява лично и с адвокат Ж.,редовно преупълномощен от адвокат А., който поддържа жалбата на завените основания.

Ответникът по оспорването- Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ, редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, не изпраща представител.

СГП, редовно уведомена при условията на чл.137,ал.7 АПК, не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства, е

видно, че с Решение №1748/08.04.2010 година на Решаващ орган при ДАБ към МС на РБ е образувано производство за предоставяне статут в РБ на Н. М. Д. - гражданин на И..

Решението е връчено лично срещу подпис на чужденеца на 15.04.2010 година.

С Решение №9158/23.06.2011 година, постановено по адм.дело № 3680/2011 година по описа на ВАС на РБ- Петчленен състав е отменено Решение №1386/28.01.2011 година, постановено по адм.дело №14508/2010 година по описа на ВАС, III отделение, е отменено Решение № 456/15.10.2010 година на Председател на ДАБ към МС на РБ и е върната административната преписка на ДАБ за извършване на нова преценка по предоставянето на бежански или хуманитарен статут на оспорващия Н. М. Д.- гражданин на И. съобразно дадените указания.

След връщане на преписката на 25.08.2011 година с оспорващия е проведено ново интервю, в което подробно посочил защо е напуснал страната си- взривяването на салона му, както и получаването на три заплашителни писма,съответно пред входната му врата,като първото е получено на 25.12.2010 година,второто на 25.01.2011 година и третото на 03.02.2011 година, няма писмо от куриерската служба ,която му ги е представила в Б., не е имал проблеми с официалните власти в И., обажда се по телефона на майка му.

След интервюто на 31.08.2011 година, до Председателя на ДАБ към МС на РБ е изготвено становище от интервюиращ орган при ДАБ, с което предложено да бъде отказано предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Със Заповед № 503/21.09.2011 година, Председател на ДАБ към МС на РБ наредил правомощията на Председателя по чл.48,ал.1,т.1-4 и т.б, с изключение на правомощието да отнема статут от ЗУБ, да се изпълняват от Заместник Председателя на ДАБ- А. Д. за периода от 20.09.2011 година до датата на разрешения от компетентните органи отпуск за временна неработоспособност.

На 18.11.2011 година, Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ издал оспореното решение, с което отказал предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението е връчено лично срещу подпис на 02.12.2011 година на оспорващия в присъствието на преводача от арабски език- Х. И..

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, в това число, две от заплашителните писма, удостоверение от ДАБ, удостоверяващо, че Председателят на ДАБ-Н. К. за времето от 15.09.2011 година до 15.12.2011 година е бил в отпуск поради временна неработоспособност.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №620/18.11.2011 година на Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с

целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е това е Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ,на когото изрично по силата на чл.52 от ЗУБ, Председател на ДАБ към МС е делегирал правото да издава решение по предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут и то с нарочна заповед от 21.09.2011 година. Наред с това между страните няма спор, че лицето А. Д. заема длъжността- Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма.Решението съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл.75,ал.1,т.1 и т.4,вр.с чл. 68 от ЗУБ.

При издаването на решението, Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби, като съобразно дадените указания от страна на ВАС в отменителното решение е провел ново интервю с търсеция закрила ,интервюто е обективизирано в Протокол, изготвено е становище на интервюиращия орган , събрана е актуална информация за обстановката в И., в частност в [населено място].

Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В разпоредбата на чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е посочено ,че статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства и най- вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си И. през февруари 2010 година, като още през 2007 година Армията на М. започнала да гони сунитите от квартала, като семейството му напуснало квартала и се преместило в друг квартал на И..От събраните в хода на административното производство доказателства и от бежанската история на оспорващия, обаче не може да се установи наличие на основателен страх от преследване. Твърдението за заплахи след убийството на баща му, не може да обуслови основателен страх от преследване ,защото от интервютата се установява ,че именно след убийството, оспорващият се е преместил със семейството си, отворил е собствен фризьорски салон и не е имал никакви притеснения и намерение да напусне И.. Налице е сериозно разминаване в бежанската история на оспорващия- така в интервюто,проведено на 13.05.2010 година оспорващият твърди ,че на 15.02.2010 година, отивайки да отвори салона си , видял, че целият е облепен с агитационни плакати на различни политически партии, но за да отвори вратата е трябвало да скъса една част от плакатите, залепени на вратата и на прозорците,за да може да работи, като този факт се потвърждава и в последващото интервю от 25.08.2011 година. Налице е сериозно противоречие между бежанските истории, разказани от оспорващия- на интервюто на 15.02.2010 година твърди, че по- късно на

същата дата, пред салона му спрял автомобил и от него слезли двама души, попитали го защо е скъсал плакатите и след като молителят им отговорил, че не може да работи в салон, целият облепен с плакати, те се ядосали, казали му, че ще го унищожат и излезли, мъжете не се представили, но той ги познавал- работели в Министерство на вътрешните работи, носели оръжие. На интервюто от 25.08.2011 година, оспорващият твърди, че на същата дата 15.02.2010 година в салона му отишли двама цивилни мъже и се представили от „Армията на М.“ и го заплашили с убийство, защото скъсал плакатите. Наред с това е налице и сериозно разминаване в интервютата от 13.05.2010 и то 25.08.2011 година- веднъж твърди, че е преследван от официалните власти в родината си, защото е сунит, после твърди, че не е имал никакви проблеми с официалните власти в родината си и не е преследван, веднъж твърди, че е преследван от официалните власти, а после от Армията на М.. Противоречията продължават и по отношение на заплашителните писма – веднъж твърди, че те са с дата, 25.12.2010, 25.01.2011 година и 03.02.2011 година, а пък в съдебното производство посочи друга дата-05.03.2011 година. Наред с това, едва с появата на адвокат по повод съдебното обжалване на решението на Председателя на ДАБ, оспорващият е представил тези три броя писма, които освен, че нямат подпис и печат, са създадени от него само и единствено с цел защитната му теза, защото, ако в действителност Армията на М. е искала да се саморазправи с него, то тя ще действа активно, а няма да изпраща предупреждение към него. Нещо повече дори- майка му и сестра му продължават да живеят в И. и нямат никакви проблеми с когото и да било. Настоящият съдебен състав намира, че тези писма са недостоверни и по никакъв начин не могат да обусловят страх от преследване на оспорващия на каквото и да било основа. От всичко изложено дотук, е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на каквото е да е признак. Единствената причина за напускане на страната му е не неговият страх, а желанието и за по- добър живот и то в Б. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват. С оглед на това съвсем обосновано ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

Законосъобразно, Заместник-председателят на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б.”в” от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си И. през 2010 година поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Наред с това, не е налице и заплахата спрямо оспорващия, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9,ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15,ал.1,б."в", във връзка с чл.2,б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степенята на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В настоящия случай, от информацията в Справка на Дирекция "Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд, е видно, че състоянието на сигурността в И. в много ниска степен, обикновените цивилни граждани са обект на нападения, като Иракските сили за сигурност имат силно присъствие във всички главни урбанизирани области със задача да ограничат потенциални терористични заплахи, безредици и действия, контролно-пропускателните пунктове и охранителните постове работят денонощно, иракските полицейски и военни подразделения като правило реагират бързо на всички инциденти и се наблюдава подобрене на сигурността в И. и в частност в [населено място]. Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9,ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от нея причини да живее в Б., безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот. В тази насока, напълно неоснователен е доводът на оспорващия, че административният орган не се е произнесъл относно ситуацията в страната на произход.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по оспорването не е заявил претенция за присъждане на разноски..

Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Н. М. Д. гражданин на И. срещу Решение№620/18.11.2011 година на ЗАМЕСТНИК-Председател на ДАБ.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: